

Мара. Истината е горчива, но тя си остава истина! Никой освѣнъ патриарха и менъ, не познава какво нѣщо е Драгомиръ.. и тая ноцъ ти съ твоитѣ съвѣтници извършихте най грозното дѣяние.. Вие погубихте една голѣма сила / Надига се/ да, да! съ какво ще повърнитѣ на България тая сила?

И. По тихо Мара, по въздържано !

Мара. О не, азъ ще викамъ! Нека ме чуятъ всички!

/ отпуща се прималѣла и млъква/

Мара стои седнала безъ да вдигне глава.

Шипманъ прѣстихва нѣколко крачки и сѣда нѣщо вмисленъ.

/ Сярогъ Дѣлбоко млъчанне.

Ако думитѣ не VI. горчива - откъслета и едина.

Вратата се отваря, явява се стражата заобиколила Драгомира, който е въ тежки окови. / Отъ скалата/ Извръх се прѣкъ стражата/ Да,

Драгомиръ домъ съгледва Мара спира се да се върне назадъ, ала стражата го гласва и той влиза на сила.

Мара скача, домъ вижда Драгомира, ала краката ѝ се подкосяватъ и се отпуща задавена отъ съзн.

И. / Вдига глава и дълго гледа Драгомира/. До тамъ ли отиде, Драгомире, че ако бѣха те оставили още малко щѣше да опожаритѣ дѣлата страна?

И. / Прѣхалва устни да замълчи и трѣсва глава/ а неможе да бже! Дра-

И. / Съ негодувание/ защо не отговаряшь? Не пожаръ ли готвѣше за България ?

И. /Дадъханъ/ Пожара ще пламне посѣмсега! / Мара! Той готвеше пожаръ

И. Тѣй! Щѣше да пламне, ако не бѣше Владиславъ; утрѣ дѣла България ще разбере: Кой е Владиславъ и кой Драгомиръ!.

И. Всѣка подлостъ въ началото дѣйствува заслѣптелно. Но онова, което има да стане - нищо неможе го спрѣ.

И. Азъ заповѣдвамъ да не оскърбяватъ!

И. Истината е всѣкога горчива, а за честолюбдитѣ тя е оскърбителна. Азъ бихъ желалъ новия Воевода да бже по храбъръ не когато е да се хвататъ българи.

И. Азъ не те викахъ да слушамъ острожи.

И. Тогова праги ме въ затвора. Тамъ прѣзъ гѣститѣ рѣшетки все ще виждамъ едно китче отъ синето небе, което свѣти надъ земята, за което искахъ да сложа глава.

И. Не мисли, че съмъ забравилъ заслугитѣ направени за България. Не е нужно да ми се напомнятъ. Каж ми, по добрѣ: Защо посѣгна на пратеницитѣ